

מציאות ביפו

סנדלים ונעליים מעור, מפלסטיק ומזמש, אפשר לקנות ביפו בחצי המחיר

על כל זוג. כל אשה יכולה להרע חס וחלילה, היא מקבלת אצלי זוג חדש. אני אחראי לכל תיקון, גם אם זה משנה שעברה."

חנותו של דיקו, הנמצאת בסימית סת החמאם פינת רחוב יפו, הומה בנשים. החנות מוארת והנעליים הצבעוניות מרצדות לפני העיניים. נעלי זמש בצבע סגול, טורקוז, אדום, בורדרו וכחול, תוצרת הר ארץ, מחירן 850 שקל. יש עקב

היה סוחר אבטיחים. דיקו נמצא בעסקי הנעליים מזה 25 שנה, וכבר 18 שנה ביפו. "הייתי השני שהגיע לאזור הזה", הוא אומר בגאווה. "פתחתי חנות אחת ואחריה את השנייה. העסקים טובים, ברוך השם. אני מוכר כמויות רבות במחירים נמוכים, לכן באים הנה הרבה אנשים. המחירים פה הם מחירי בית-חרושת הרווח שלי הוא בערך 15% על כל זוג. הרבה דוגמניות קונות פה כי הן צריכות הרבה נעליים בכל מיני צבעים. יש אצלי אחריות מלאה

רוצים לממש — בבקשה. בשימחה רבה. הסתכלו, הפכו, הריחו. יש שרות עצמי ויש גם עזרה למי שמאוד רוצה ודורש. מודדים על הרצפה, בלי שטיחים ובלי קישקו"ש. קנית — קנית, לא קנית — גם לא סוף העולם. בעלייה-חנויות, שרובם בולגרים ותורכים, הם אני שים חביבים וחייכים. כנראה מן הטבע, אחרת אי-אפשר להסביר את העובדה שרובם כליכך לבכיים. למשל מדכי לוי, המכונה דיקו, מנעלי לינה. דיקו נולד בבולגריה ובא לארץ בגיל 9. אביו

איש קלוע

בצבע חום עם עיטורי זהב דקיקים ועדינים עולה רק 450 שקל אצל אלי ברמוכה מנעלי מ. אני והחנות בדיזנגוף קונים מאותם יצרנים, אבל אני מוכר בחצי מחיר. יש אצלי אחריות, מחליפים אם צריך אך לא מחזירים כסף."

אבל הוא מרוצה. הוא עובד בחנות במעלה רחוב יפו. נהנה לצפות בלקוחות הרבות שבאות לחנות וטוב לו בארץ. דליה בן מדגמנת את סנדליו.

ישר מקישינב
הגיע הגזרן נחום שיילוביץ. שם היה לו בית-חרושת לנעליים עם 50 עובדים, פה הוא שכיר

לסטיק, מגומי. מעץ בקיצור הכל. על המחירים אפשר להתווכח, תרתי משמע: הם אינם גבוהים, ועדיין אפשר להתווכח עם המוכר רת גם אם כתוב באותיות גדולות "המחירים קבועים."

החנויות עצמן אינן מפוארות. הרי אי-אפשר לקבל הכל — גם פאר והדר וגם מחירים סבירים. בחנות מדפים פשוטים ואפורים ועליהם קופסות למכביר. על הר קופסות נעליים לדוגמה, כדי שת דעו מה יש בתוך הקופסה. וכדי שלא תחשבו שהמבחר דל וגמי צא רק על המדפים. יש חנויות העורכות תצוגת-ריצפה: על כמה קופסות ריקות, באמצע החנות, מעמידים את הסחורה למכירה. יש גם חדשנים התולים נעליים על חבל. כן, כמו כביסה רטובה. אם ראתם משהו לטעמכם ואתם

נה הלכה שנה באה, או-פנה הלכה ואופנה באה ונעליים חדשות צריך תמיד. יש המורגשות מסתכלות פה ושם, בוחות את חידושי האופנה, נכנסות, ודרות ולפעמים גם קונות. יש שמות פעמיהן לחנותן הקבועה, ישות עיניים במחירים ומחלי: ות: הפעם הם באמת הגזימו. מתלבטות ובסוף הולכות לשוק נציאות ברחוב יפת ביפו.

רחוב ראשי, רחב ידיים, שעון אמצעיתו מיטרה מימינו ושוק גישפשים משמאלו, ולאן שלא ענו את עיניכם תראו נעליים. ליים, סנדלים וקבקים מכל הר גים והסוגים, בכל הצבעים והר לים ולכל הגילים. נעליים ל-זא, לאבא, לסבא, לסבתא לאח חות, לים, לברכה, לבוקר, ל-ב, פתוחות, סגורות, מעור, מפ-

גם הם ואמותיהם מגי-עות ליפו, כשיש הרבה משמאל: מרדכי (דיקו) לוי, הבולגרי השני שהגיע לאזור לפני 18 שנה. הוא מודד ללקוחה נעלי ייבוא איטלקיות, שמחירן כיום 1200 שקל בלבד.

דיים דתיים

ס חשוב לקנות במקום שבו המחירים נמוכים.